

Hồi thứ ba mươi một

**NHẤT HỔ LẶN LỘI TÌM MUỘN QUẠT
TẦN HÁN VƯỢT BIỂN QUYẾT MỜI NGƯỜI**

Phàn Lê Huê thấy trận Ngũ Long quá lợi hại nên khi về trại liền chọn Kim Liên và Điều Nguyệt Nga phá trận Thanh Long; Tần Hán và Nhất Hổ phá trận Xích Long; Tiên Đồng và Kim Định phá trận Bạch Long; còn trận Hắc Long chưa biết phải giao cho tướng nào. vừa khi ấy Uất Trì Thanh Sơn giải lương về tối, Phàn Lê Huê cả mừng, sai Thanh Sơn và La Chương phụ trách phá trận này. Trận Hoàng Long quan trọng nhất thì do Phàn Lê Huê và Đình San phá trận.

Các tướng tuân lệnh lui ra, mạnh ai nấy lo điểm quân kéo vào trận. Điều Nguyệt Nga và Kim Liên xông vào trận Thanh Long thì có một tướng mặc giáp xanh, cầm búa tiến ra, chính là Phương Vạn Xuân. Hai bên giao đấu một hồi, Điều Nguyệt Nga liền lấy Nhiếp hồn linh ra trung một cái, tức thì Phương Vạn Xuân nhào xuống ngựa mê man bất tỉnh. Kim Liên vừa toan xông tới cắt lấy thủ cấp thì Thanh Long công chúa cười hạc bay ra, dùng linh kỳ mà phát.

Lập tức trong trận xuất hiện hàng ngàn thú dữ, con nào con nấy há miệng đỏ lòm thi nhau vồ cắn khiến Kim Liên và Điều Nguyệt Nga thất kinh hồn vía quay ngựa bỏ chạy.

Trong khi ấy, Tần Hán và Nhất Hổ xông vào trận Xích Long, đầu tiên đánh với một tướng mặt đỏ, cầm siêu đao, chính là Vân Tất Hiển. Ba tướng hỗn chiến với nhau một chập thì Vân Tất Hiển bại tẩu bỏ chạy vào trận. Hai tướng Đường cả mừng. vừa định đuổi theo thì Xích Long công chúa cười hạc bay ra, mau lẹ quăng cặp kiếm Thư, Hùng lên trời. Hai tướng biết đây là bảo vật nên cả sợ, người thắng thiên kẻ độn thổ chạy mất.

Tiên Đồng và Kim Định dẫn quân tiến vào trận Bạch Long, sa mù như khói tỏa đầy khắp nơi nhưng vẫn có một tướng mặc áo giáp trắng, cưỡi ngựa kim, cầm ngân thương xông ra chặng đường, chính là Hốt Đột Đại. Kim Định muốn mau kết thúc cuộc chiến nên dùng chùy ném mạnh một cái, Hốt Đột Đại dùng thương đỡ nhưng đà đi của quả chùy quá mạnh nên cây thương gãy làm hai đoạn, đành phải quay ngựa bỏ chạy.

Bạch Long công chúa thấy vậy cười hạc bay ra, không thèm đánh mà lấy ngay Càn Khôn tá định giương lên. Hai nữ tướng đã nếm mùi lợi hại của cái tán thần nên vội vàng quất ngựa bại trận không dám nhìn lại lấy một lần.

Về phần La Chương và Uất Trì Thanh Sơn xông vào trận Hắc Long, chợt thấy có một tướng mặc giáp đen, cưỡi ngựa ô từ trong làn khói xông ra, nhìn lại chính là Hắc Kỳ Lân đại tướng. Ba tướng giao đấu với nhau mấy hiệp Thanh Sơn thừa cơ quất cho Hắc Kỳ Lân một giảo gần chết. Hắc long công chúa thấy vậy vội cười hạc bay ra, Bá

Diệp phan trên tay phát luôn mấy cái. Thanh Sơn và La Chương nhờ có linh phà nên không chết, tuy nhiên chẳng sao thoát khỏi trận được.

Riêng vợ chồng Đình San tiến thẳng vào trận Hoàng Long. Nơi đây là trận chính nên cát vàng bay mịn mù tối tăm, tướng giữ cửa là Tô Định Quốc phò mã cưới ngựa vàng xông ra, chỉ mặt Đình San mắng lớn rồi múa gươm xông vào đánh liền. Hoàng Long công chúa lược trận thấy Tô Định Quốc không thể chống với vợ chồng Đình San được nên vội lấy Hỏa Châu ném ra Phàn Lê Huê nhờ có phép ẩn thân nên thoát khỏi nhưng Đình San thì không sao chống nổi với ngọn lửa thần, nhào luôn xuống ngựa, nhờ có linh phù nên cũng không mất mạng.

Phàn Lê Huê về đến trại thì các tướng khác cũng lục tục chạy về, xin chịu tội. Phàn Lê Huê buồn bã xoa tay nói:

– Chính ta cũng không phá nổi trận Hoàng Long thì trách các người sao được.

Phàn Lê Huê suy nghĩ mãi chẳng tìm ra kế sách nào hữu hiệu, rốt cuộc đành phải sai Tần Hán và Nhất Hổ đến Lê Sơn thánh mẫu cầu cứu với sư phụ. Hai tướng vâng lệnh đi ngay, vừa tới núi chợt có hai đồng nữ chạy ra hỏi:

– Hai vị là đệ tử của Vương Thiên lão tổ phải không? Sư phụ tôi chờ đã lâu rồi.

Hai tướng nghe vậy cả mừng, vội vào ra mắt. Lê Sơn thánh mẫu thông thả nói:

– Ta biết số mạng của ba tướng ấy phải bị nạn năm mươi ngày trong trận Ngũ Long, vì thế đừng lo ngại. Còn muốn phá trận thì phải mời được Thiện Tài đồng tử và mượn Ba Tiêu phiến của Thiết Phiến công chúa mới xong.

Hai tướng nghe vậy bái tạ thánh mẫu, chia nhau ra mỗi người đi một việc. Nhất Hổ có phép địa hành ngày đi ngàn dặm nên nhận tới Hỏa Diệm sơn tìm Thiết Phiến công chúa. Nhờ Tôn Hành Giả dập tắt lửa nên vùng này bây giờ trở thành xanh tươi, đồng ruộng tươi tốt chứ không còn khô cằn như trước. Nhất Hổ hỏi thăm thì biết Thiết Phiến công chúa đã qua Tuý Vân sơn ẩn tu tiên nên vội đi ngay.

Nhất Hổ tìm mãi mới thấy Tuý Vân động nhưng một đạo cô vừa nghe xưng là tướng nhà Đường thì liền nổi giận, mắng luôn:

– Trước kia nương nương ra cũng vì tên hòa thượng nhà Đường mà vợ chồng thành ly biệt, phải ẩn tu cho đến bây giờ. Người là tướng nhà Đường thì nương nương không tiếp đâu.

Nhất Hổ phải năn nỉ hết lời đạo cô mới chịu vào báo lại. Thiết Phiến công chúa rùng mình nói ngay:

– Hắn là đệ tử của Vương Thiên lão tổ thì chắc cũng thần thông quảng đại chẳng khác con khỉ ngày xưa. Ta không cho mượn quạt thì hắn sẽ gây náo loạn cả núi này thì mệt lắm. Gọi hắn vào đây cho ta hỏi thử trước xem sao.

Thiết Phiến công chúa vừa thấy mặt Nhất Hổ liền nói:

– Trước kia ta không cho ai mượn quạt là vì còn Hỏa Diệm, nay nó đã tắt rồi thì ít khi nào dùng tới, vì vậy sẵn sàng cho người mượn nhưng xong việc phải trả ngay

mới được.

Nhất Hổ cả mừng, nhận quạt xong liền độn thổ chạy về trại Đường cho kịp thời gian. Trong khi ấy Tần Hán bản tính rất sợ nước nên nhắm mắt bay qua Nam Hải, mặc cho tới đâu thì tới. Đến khi Tần Hán mở mắt ra thì trước mặt có hai La Hán đứng đó cười hì hì rồi hỏi:

– Người là Tần Hán phải không?

Tần Hán nghe vậy biết là Quan Âm bồ tát thần thông quảng đại đã đoán trước mọi việc nên gật đầu ngay. Hai La Hán nói tiếp:

– Bồ Tát đi châu thiên đình nên dặn chúng ta báo cho người biết vài ngày nữa sẽ có Thiện Tài đồng tử xuống phá trận.

Tần Hán nghe vậy cả mừng, nhắm mắt bay qua Nam Hải để trở về. Khi mở mắt ra Tần Hán nhìn thấy nơi vừa bay đến là một ngọn núi xanh tươi, phong cảnh xinh đẹp thì rất thích, hạ xuống ngắm nhìn. Tần Hán đang mải mê thì chợt có tiếng quát tháo rồi một tướng thấp lùn chạy ra, phía sau là một đồng tử cầm Hỏa Tiên thương, cười Phong Hỏa luân đuổi theo. Tần Hán nhìn kỹ thì đó chính là Nhất Hổ, kinh hãi chạy đến quát hỏi. Đồng tử vừa đánh vừa nói:

– Ta là Hồng Hải Nhi, tu hành lấy tên là Thiện Tài đồng tử. Ta vâng lệnh Bồ Tát xuống phá trận Ngũ Long, giữa đường thấy tên này ăn trộm quạt ba Tiêu của mẫu thân nên đành đòi lại chứ không có thù oán chi hết.

Tần Hán nghe vậy liền dừng tay lại, chào hỏi rồi thuật hết đầu đuôi. Thiện Tài đồng tử cười khì khì nói:

– May mà tôi chưa đem cho Đậu sư huynh một giáo toi mạng.

Nhất Hổ tức quá cãi lại:

– Ta đánh không lại thì độn thổ chạy mất chứ dễ đầu để người đem được?

Nhưng vẫn còn hơi tức giận nên nói xong nhào đầu cuống đất đi luôn. Tần Hán và Thiện Tài đồng tử cười ngất, cùng nhau đăng vân về trại Đường. Trong khi ấy Ngũ Long công chúa thấy lâu ngày Phàn Lê Huê không phá trận thì rất tức giận, kéo quân tới khiêu chiến. Phàn Lê Huê nghe báo thì thở dài, nói với các tướng:

– Ba tướng bị hãm trận chưa biết sống chết ra sao mà Tần, Đậu tướng quân chưa về thì còn lòng dạ đầu chiến đấu. Tuy nhiên nếu không xuất quân thì mất hết uy danh nhà Đường, vì vậy các người cứ tùy cơ ứng biến vậy.

Than xong, Phàn Lê Huê phân cho Điều Nguyệt Nga phá trận Hắc Long; Tiết Kim Liên phá trận Bạch Long; Đậu Tiên Đồng phá trận Xích Long; Kim Định phá trận Kim Long; còn mình thì phá trận Hoàng Long, có Lưu Nhân, Lưu Thoại theo hộ vệ. Tần Mộng giải lương về tới thấy toàn là nữ tướng thì tức lắm nhất quyết xin đi. Bất đắc dĩ Phàn Lê Huê phải cho Tần Mộng theo mình đánh trận Hoàng Long.

Phàn Lê Huê phân phó xong, cùng các nữ tướng rầm rộ kéo quân ra, xông thẳng vào trận. Tần Mộng thấy Hoa Thúc Lại thúc ngựa chặn đường thì nổi giận, quát tháo

rầm trời rồi xông vào đánh nhau. Hoa Thúc Lại không sao chống lại nổi, mồ hôi ra ướt giáp nên đánh bậy một giã rồi quay ngựa bại tẩu. Trong khi ấy Ngũ Long công chúa đồng ra trận, Bạch Long công chúa dùng Càn Khôn tán thâu mất Khổn Tiên thăng của Đậu Tiên Đồng. Thấy vậy Phàn Lê Huê ném ném một lúc hai bảo vật là Càn Khôn quyện và Hồn Nguyên kỳ; Diêu Nguyệt Nga lại lấy Nhiếp Hồn linh rung lên nhưng cả ba đều bị Càn Khôn tán thâu bằng hết.

Các nữ tướng thấy vậy kinh hồn mất vía, bảo nhau bỏ chạy. Hắc Long công chúa cả mừng, vội lấy Thư, Hùng kiếm quăng lên định chém đầu bằng hết. Chợt có tiếng từ trên mây quát vọng xuống:

– Chớ vô lễ, đã có ta đến đây.

Ngũ Long công chúa giật mình nhìn lên thì Thiện Tài đồng tử bay xuống, tay múa Hoa Tiên thương bay vào vùn vụt. Ngũ Long công chúa liền xúm lại bao vây Thiện Tài đồng tử vào giữa, giao đấu kịch liệt. Các nữ tướng thấy vậy quay lại trợ lực cho Thiện Tài đồng tử một tay khiến trận chiến trở nên ác liệt.

Lúc đó Tần Hán vẫn còn ở trên mây, nhìn thấy Hoa Thúc Lại dùng Đả thần tiên đánh trúng Tần Mộng một roi vào vai thì liền nhào xuống quát vang rồi đánh với Hoa Thúc Lại để quân sĩ mang Tần Mộng về trại. Hai trận chiến đều kịch liệt nhưng bất phân thắng bại, vì thế đến khi trời sụp tối hai bên đều dừng tay, thâu binh về nghỉ ngơi, hẹn ngày mai giao chiến tiếp.

Trong khi ăn uống đãi đằng Thiện Tài đồng tử, từ Phàn Lê Huê cho đến các tướng đều xuýt xoa khen ngợi Càn Khôn tán của Ngũ Long công chúa chính là báu vật lợi hại nhất trong thế giới thần tiên. Thiện Tài đồng tử vốn nóng tính, nghe vậy rất tức, nên khoe ngay:

– Các vị nói sai rồi. Thái Cực đồ của tôi mới đúng là báu vật lợi hại nhất trên trời lẫn dưới thế gian. Để ngày mai tôi mang ra dùng cho các vị biết mà đừng ca tụng lắm lần nữa.

Các tướng nghe vậy hết sức mừng rỡ, háo hức chờ xem ngày mai Càn Khôn tán hay Thái Cực đồ lợi hại.